

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 534/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-3Csp/4/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-3Csp/4/2022 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3Csp/4/2022) **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-3Csp/4/2022 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **200 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **711,88 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 38 Charty základných práv Európskej únie postupom mestského súdu v konaní sp. zn. B1-3Csp/4/2022. Sťažovateľ navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, požaduje finančné zadost'učinenie 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Žalobou doručenu mestskému súdu (pôvodne Okresnému súdu Bratislava I) 10. januára 2022 sa sťažovateľ proti žalovanému domáhal zaplatenia 1 487,08 eur s príslušenstvom z titulu primeraného finančného zadost'učinenia za porušenie jeho spotrebiteľských práv s poukazom na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Dôvodil, že v súdnom konaní si úspešne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, keď Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz sp. zn. 22Up/632/2018 10. októbra 2018, ktorým žalovaného zaviazal sťažovateľovi zaplatiť 1 858,85 eur s príslušenstvom.

3. Mestský súd 21. januára 2022 vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Vyjadrenie žalovaného bolo mestskému súdu doručené 6. apríla 2022, a ten ho zaslal 3. novembra 2022 sťažovateľovi. Súdu bolo vyjadrenie sťažovateľa doručené 13. decembra 2022 a 14. decembra 2022 bolo súdom zaslané žalovanému. Vyjadrenie žalovaného z 3. januára 2023 bolo sťažovateľovi zaslané 18. marca 2024, sťažovateľ bol zároveň vyzvaný na opravu označenia žalobcu. Vyjadrenie sťažovateľa bolo súdu doručené 15. apríla 2024.

4. Súd 24. apríla 2025 nariadil pojednávanie na 29. júl 2025. Pojednávanie bolo v závere odročené na neurčito s tým, že strany sporu do 30 dní oznámia, či došlo k mimosúdnej dohode.

5. Súdu bolo 26. augusta 2025 doručené oznámenie žalovaného, ktorým požiadal o nariadenie termínu pojednávania, keďže k mimosúdnej dohode nedošlo a žalobu považuje za nedôvodnú v celom rozsahu.

6. Súd 2. septembra 2025 nariadil termín pojednávania na 10. október 2025. Na pojednávaní 10. októbra 2025 súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ argumentuje, že 10. januára 2022 inicioval ako spotrebiteľ súdne konanie o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1 487,08 eur. Mestský súd 25. apríla 2025 nariadil vo veci prvé pojednávanie na 29. júl 2025. Konanie prebieha viac ako 3,5 roka, dosiaľ sa neuskutočnilo žiadne pojednávanie, hoci všetky úkony v zmysle § 167 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) boli uskutočnené už k 3. januáru 2023. Postup mestského súdu je zjavne neefektívny a nesústredený.

IV.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie mestského súdu:

8. Mestský súd uviedol chronologický prehľad úkonov uskutočnených v napadnutom konaní. K ústavnej sťažnosti uviedol, že úkony v zmysle § 167 CSP boli dokončené 3. januára 2023 podaním dupliky zo strany žalovaného. Následne bola až 18. marca 2024 zo strany súdu sťažovateľovi odoslaná výzva na opravu označenia žalobcu. Ďalším úkonom bolo až nariadenie pojednávania na 29. júl 2025. Pojednávanie nebolo dlhodobo nariadované z objektívnych dôvodov (pracovná zaťaženosť sudcu, prioritá vybavovať staršie veci). Sťažovateľ, hoci je v konaní v postavení žalobcu, ani raz počas konania nepožiadal súd o konanie vo veci ani sa neobrátil na predsedníčku súdu so sťažnosťou na prieťahy v konaní. Obrátil sa až priamo na ústavný súd 28. júla 2025, t. j. jeden deň predtým, ako sa vo veci 29. júla 2025 konalo pojednávanie. Toto jeho konanie je v ostrom protiklade s konaním žalovaného, ktorý sa štandardným spôsobom 10. októbra 2024 obrátil na súd so žiadosťou o konanie vo veci, pričom súd na jeho žiadosť v krátkej dobe prípisom z 25. októbra 2024 reagoval s uvedením očakávaného termínu pojednávania. Priznávanie finančného zadosťučinenia v takýchto prípadoch vedie k tomu, že sťažovatelia nie sú žiadnym spôsobom motivovaní uplatniť štandardný postup, ktorým je najprv žiadosť o nariadenie termínu pojednávania adresovaná súdu, resp. konkrétnemu sudcovi, v prípade neúspechu sťažnosť predsedovi súdu, a až následne, ak ani po podaní sťažnosti nedôjde k náprave, podanie ústavnej sťažnosti. Konanie sťažovateľa potom nie je motivované úprimnou snahou o skoré rozhodnutie vo veci, ale snahou získať z nekonania súdu finančný prospech.

IV.2. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že právny poriadok neupravuje žiaden „štandardný postup“ spočívajúci v podaní žiadosti o konanie vo veci, následne podaní sťažnosti predsedovi súdu. Sťažovateľ má postavenie spotrebiteľa, slabšej strany sporu, a to nielen z pohľadu úrovne informovanosti, ale aj ekonomicky. Za žiadne úkony, ktoré pomenoval súd, teda napr. žiadosť o nariadenie termínu pojednávania alebo sťažnosť predsedovi súdu, nie je účastníkovi priznávaná náhrada trov konania. Je zákonnou povinnosťou sudcu konať tak, aby nevznikali prieťahy v konaní. Sťažovateľ sa nestotožňuje ani s tým, že má snahu získať z nekonania súdu „finančný prospech“. Naopak, primerané zadosťučinenie má slúžiť na to, aby odškodnilo ujmu, ktorá účastníkovi konania vznikla. Súd rozsudkom z 10. októbra 2025 žalobu sťažovateľa zamietol s poukazom na premlčanie nároku. Proti rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, keďže súd na vec neaplikoval zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v zmysle ktorého premlčacie doby neplynuli po dobu 76 dní. Ak by súd predmetný zákon aplikoval, musel by dospieť k záveru, že nárok sťažovateľa premlčaný nie je.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

13. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci, dospel ústavný súd k záveru, že ide o vec, ktorá nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Na skutkovú či právnu zložitosť nepoukázal ani mestský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti.

14. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľa, tento aspekt sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem všeobecného odkazu na predmet konania (požadované peňažné plnenie z titulu finančného zadosťučinenia) a status sťažovateľa ako spotrebiteľa nerozvinul. Možno však konštatovať, že predmet posudzovaného konania nie je časovo zvlášť prioritizovaný. Do istej miery je právna istota sťažovateľa v súvislosti s jeho postavením ako spotrebiteľa nastolená, keď sťažovateľ finančné zadosťučinenie v napadnutom konaní požaduje na základe skutočnosti, že v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia (Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 22Up/632/2018) bolo jeho návrhu na vydanie platobného rozkazu vyhovené, pričom platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť. Predmetom posúdenia v napadnutom konaní je akcesorická otázka, či má sťažovateľ voči žalovanému aj nárok na finančné zadosťučinenie.

15. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k zbytočným prietahom. Na takúto okolnosť nepoukázal ani mestský súd.

16. Napokon ústavný súd hodnotil postup mestského súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, z vyjadrenia mestského súdu a z predloženého spisu mestského súdu. Postup mestského súdu ústavný súd vyhodnotil ako poznačený nečinnosťou. Neodôvodnenou kontinuálnou nečinnosťou sa vyznačuje obdobie

od 6. apríla 2022 (vyjadrenie žalovaného doručené súdu) do 3. novembra 2022 (vyjadrenie žalovaného zaslané sťažovateľovi), tiež od 3. januára 2023 (vyjadrenie žalovaného doručené súdu) do 18. marca 2024 (sťažovateľ vyzvaný na opravu označenia žalobcu) a napokon od 15. apríla 2024 (doručenie vyjadrenia sťažovateľa súdu) do 24. apríla 2025 (nariadenie termínu pojednávania na 29. júl 2025). Konanie tak dosiaľ prebieha 3 roky a 10 mesiacov, pričom prevažnú časť z tohto obdobia bol súd nečinný. Aktuálne je vec v stave po podaní odvolania sťažovateľa proti rozsudku mestského súdu.

17. K obrane mestského súdu poukazujúcej na jeho zaťaženosť z hľadiska množstva prejednávanej agendy ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej organizačné, personálne či technické problémy všeobecných súdov nemôžu byť na úkor práv účastníkov konania, nezbavujú štát zodpovednosti za prietahy v súdnom konaní, v dôsledku čoho takéto argumenty neobstoja (napr. III. ÚS 17/02).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené nečinnosťou mestského súdu (pôvodne okresného súdu). Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

19. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a k namietanému porušeniu čl. 38 charty ústavný súd konštatuje, že v tomto smere je nutné brať do úvahy súvisiace konanie iniciované sťažovateľom o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré skončilo vydaním platobného rozkazu, t. j. uvedený stav oslabuje pocit právnej neistoty sťažovateľa s ohľadom na jeho postavenie ako „poškodeného“ spotrebiteľa a zároveň, mestský súd nekoná tak dlho, že by bola zasiahnutá podstata práva na prístup k súdu či požiadavka charty na vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 38 charty nevyhoviel (bod 5 výroku nálezu).

20. Keďže ústavný súd dospel k záveru o porušení čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené (sťažovateľ proti rozsudku mestského súdu podal odvolanie a úlohou mestského súdu bude v ďalšom konaní uskutočniť minimálne úkony súvisiace s predložením veci odvolaciemu súdu, ako aj úkony po rozhodnutí odvolacieho súdu), ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal, aby mestský súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 2 000 eur, ktoré považuje za primerané vzhľadom na pochybenie súdu.

23. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

24. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na celkovú dĺžku napadnutého konania, konštatovanú nečinnosť mestského súdu, predmet konania, ako aj výšku žalovanej sumy. Ústavný súd okrem iného prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľ vo vzťahu k finančnému zadosťučineniu neuviedol okrem poukazu na vytýkané pochybenia súdu (nečinnosť, neefektívna činnosť) a jeho prehlbujúcu sa právnu neistotu žiadne špecifické skutočnosti, ktoré by mali odôvodňovať priznanie finančného zadosťučinenia v požadovanej výške. Sťažovateľ tvrdí, že sa jeho právna neistota v dôsledku neefektívneho vedenia konania prehlbuje, na druhej strane ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol pasívny, v priebehu konania (napriek dlhším nepretržitým obdobiam nečinnosti súdu) neurgoval posun v konaní, neinformoval sa o stave konania, nežiadal o urýchlené nariadenie pojednávania. Sťažovateľ je od počiatku napadnutého konania právne zastúpený advokátom znalým práva, ktorý má vedomosť o spôsoboch, akými sa dá domáhať bezprietahového vedenia konania všeobecným súdom. Ústavný súd nepopiera, že všeobecný súd má dbať na plynulosť konania bez ohľadu na skutočnosť, či sa strana včasného rozhodnutia vo veci aktívne domáha alebo nedomáha, popísaná pasivita sťažovateľa však nepodporuje záver o zvýšenej miere ťaživosti právnej neistoty na sťažovateľa. Neobstojí v tomto smere ani argument sťažovateľa a nepriznávaní náhrady trov za úkony smerujúce k urýchleniu konania, keďže napr. žiadosť o nariadenie termínu pojednávania alebo žiadosť o informáciu o stave konania predstavuje jednoduchý, časovo nenáročný úkon, ktorý dokáže skoncipovať aj osoba bez právnického vzdelania. K tvrdeniu sťažovateľa, že mestský súd premlčanie sťažovateľovho nároku vyhodnotil nesprávne, ústavný súd uvádza, že posudzovanie vecnej správnosti, zákonnosti rozsudku mestského súdu nie je v kompetencii ústavného súdu, ale odvolacieho súdu na základe sťažovateľom podaného odvolania, o ktorom dosiaľ rozhodnuté nebolo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd na predmetný argument nemohol brať zreteľ pri posudzovaní sťažnosti, keďže by tým zaujal stanovisko k otázke, ktorú nie je kompetentný riešiť ani sa k nej predbežne vyjadrovať.

25. Po komplexnom zohľadnení všetkých relevantných skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti veci opodstatňujú priznanie finančného zadosťučinenia 200 eur (bod 3 výroku nálezu). Keďže sťažovateľ sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia 2 000 eur, v prevyšujúcej časti finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, stanovisko

k vyjadreniu mestského súdu). Právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 23 % DPH (266,23 eur). Na základe popísaného vyčíslenia by sťažovateľovi prináležala náhrada trov konania vo výške 1 423,75 eur.

28. Ústavný súd však už k priznávaniu náhrady trov konania o ústavnej sťažnosti judikoval, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) vytvára koncept založený na východisku, podľa ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch ústavný súd môže (ii) podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesov (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd teda disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020).

29. V posudzovanej veci ústavný súd prihliadol na špecifiká prípadu spočívajúce v tom, že ústavnou sťažnosťou sú namietané prietahy v konaní, pričom spis mestského súdu nie je obsiahly (z hľadiska počtu uskutočnených úkonov súdu a strán sporu), predmetom ústavnej sťažnosti je zo skutkového a z právneho hľadiska problematika, ktorú možno označiť ako jednoduchú. Zároveň ústavný súd uvádza, že sťažovateľ bol úspešný v rozsahu namietaného porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru mestským súdom, nie však aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 47 charty, ako aj k požadovanému finančnému zadostučineniu. Sťažovateľ sa rozhodol využiť možnosť podať ústavnú sťažnosť, ktorá si vyžaduje právne zastúpenie (a teda nevyhnutný vznik trov právneho zastúpenia) bez toho, aby sa najprv pokúsil docieľiť posun v napadnutom konaní priamo na mestskom súde (napr. žiadosť o urýchlené nariadenie pojednávania, sťažnosť na prietahy predsedovi mestského súdu). Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil ako dôvodné uložiť mestskému súdu ako účastníkovi konania o ústavnej sťažnosti povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania iba sčasti (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a to v rozsahu 1/2 z vyčíslenej výšky v bode 27 tohto nálezu, t. j. 711,88 eur (bod 4 výroku nálezu).

30. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu